

Hürtgenwald - 109. Infantry Regiment under kampene den 2. - 6. november 1944

Indledning

Kampene i Hürtgenwald fra oktober 1944 til februar 1945 hører til blandt de mørkeste kapitler i amerikansk krigshistorie. I et terræn hvor den totale amerikanske overlegenhed i panser og artilleri ikke kunne udnyttes og på en årstid, hvor den massive amerikanske luftstøtte havde tilsvarende dårlige muligheder for overhoved at kunne anvendes, angreb man igen og igen uden at ænse egne tab. Formålet med kampen synes i dag lige så uforståeligt, som det må have været for de indsatte tropper. Kampene kostede 23.000 amerikanske faldne - eller 10% af de samlede amerikanske tab i Europa, Nordafrika og Fjernøsten under hele krigen. Alt sammen for en skov der næppe kan ses på Europakortet. Netop af disse årsager diskuteres kampene i Hürtgenwald stadig af militærhistorikere.

Dette indlæg beskriver kun en lille del af den samlede operation, der løb over fem måneder, men beskrivelsen er dækkende for de umenneskelige kampvilkår under hele operationen. Af hensyn til overskueligheden begrænser indlægget sig til fem dages kamp for 109. Amerikanske Infanteriregiment - der både hvad størrelse og organisation angår, nogenlunde lader sig sammenligne med en dansk brigade.

Det var koldt, vådt og mørkt, da soldaterne ankom til Hürtgenwald den 29. oktober 1944.

Hürtgenwald ligger ca. 12 km sydøst for Aachen i et bjergrigt terræn. Skoven var ca. 20 km lang og ca. 8 km bred. Sigtbarheden i skoven var maksimalt 150 m, normalt dog kun 8 - 10 m.

28. Infanteridivisions mærke

Soldaterne kom fra 109. Amerikanske Infanteri Regiment (109. Infanteriregiment), der sammen med 110. Infanteriregiment og 112. Infanteriregiment udgjorde 28. Amerikanske Infanteri Division (28. Infanteridivision).

Da dagen gryede, var det ikke noget videre opløftende syn, der mødte dem. Regnvåde skyer hang lavt over den tætte og mørke gran - og fyrreskov. Selv om området var blevet erobret af 9. Amerikanske Infanteri Division knapt 14 dage tidligere, lå der stadig mange efterladenskaber fra de voldsomme kampe: Hjelme, gasmasker, blodige uniformer og lig af både amerikanske og tyske soldater i forvredne stillinger. Synet påvirkede i høj grad de unge soldater. Omkring 3 km skov havde kostet ca. 4.500 faldne.

Efter fire døgnns uvirksomhed i regn, tåge og nattefrost, kom ordren den 1. november om, at regimentet skulle angribe næste morgen sammen med 28. Infanteridivisions to andre regimenter. Den fjendestyrke, der stod overfor divisionens godt 10.000 mand, var ikke imponerende:

"Højst 2.000 mand, fjendens forsyningssituation er kritisk pga. allierede luftangreb, og forstærkninger består af ikke helbredte rekonvalescenter, faglige enheder og civile." forlød det fra divisionens efterretningsofficer.

Den tilsyneladende meget svage fjende havde fået divisionschefen til at befale et angreb i tre forskellige retninger, uden mulighed for gensidig støtte enhederne imellem.

Divisionsreserven var ikke som normalt 1/3 af angrebsstyrken. Der var afsat en enhed under bataljonsstørrelse, dvs. at reserven udgjorde mindre end 10% af angrebsstyrken. Divisionschefen havde i praksis afskrevet sig muligheden for at reagere på uventede fjendtlige handlinger. Når angrebet var i gang, måtte regimenterne klare sig som de bedst kunne. En sådan taktisk disposition ville have givet dumpekarakter på enhver officersskole, men divisionschefen følte sig sikker i sin sag. F.eks. den svækkede tyske bataljon, der lå overfor 109. Infanteriregiment med 3.202 mand, havde kun en personelstyrke på ca. 400 mand. Dertil kom, at de tyske menige var nyindkaldte civilister, der kun havde tre dages militær uddannelse bag sig. Til gengæld var de tyske førere veluddannede og havde solid kamperfaring, herunder erfaring i skovkamp.

På trods af at 28. Infanteridivision var fuldtallig, var der svaghedstegn. Divisionen havde ikke modtaget nogen uddannelse i skovkamp. 28. Infanteridivision havde tilmed lidt så store tab i september, at alt personel, dog særligt gruppeførere og delingsførere, blev erstattet med personel fra "pipeline-", panserværns-, antiluftskyts- og luftvåbenenheder. Alle sammen enheder, der ikke havde nogen infanteriuddannelse. Til gengæld var divisionens grundstamme af oprindelige menige veluddannede med mellem 6 og 12 måneders intensiv kampuddannelse bag sig.

Både angrebstidspunktet og angrebsterrænet var særdeles dårligt valgt. Langs hele vestfronten var det kun 28. Infanteridivision, der planlagde angreb 2. november. Det betød, at de få reserver tyskerne rådede over, frit kunne indsættes mod divisionen. Desuden viste vejrudsigten, at tåge og lavthængende skyer effektivt ville forhindre, at angrebet kunne støttes fra luften på selve angrebsdagen og i de efterfølgende dage.

Angrebsterrænet var et helt kapitel for sig. Amerikanerne havde ingen erfaring i skovkamp, mens tyskerne siden 1939 under Polensfelttoget og især siden 1941 i Rusland havde lært det specielle håndværk. Tilmed var de kampvante finner også en inspirationskilde for tyskerne pga. deres tætte samarbejde på den nordlige del af østfronten. Udover finnerne var russerne tyskerne største inspirationskilde.

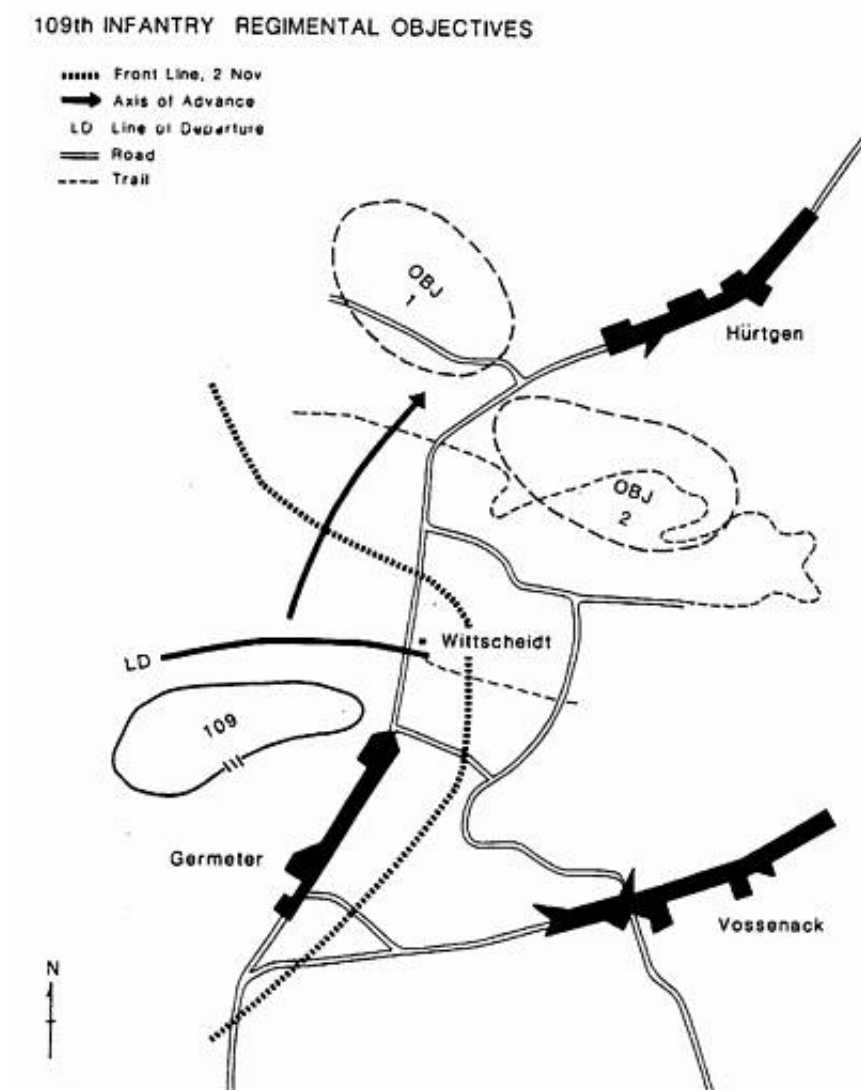
Russernes skovkamptaktik var ikke særlig forfinet, men en meget stor del af de russiske soldater var vant til at færdes i de urskovslignende russiske kæmpeskove. Hovedparten af de tyske soldater kom fra byerne og de få, der var vant til skove, kendte kun til velplejede "kulturskove", der havde ringe lighed med skovene i Rusland.

Russerne succes i skovkamp skyldtes netop soldaternes skovvanhed - det var muligt for russerne af bringe selv store enheder lydløst ind på stormafstand og herfra overvælde stillingerne med en menneskelig bølge.

For at råde bod på den tyske hærs manglende skovkampfærdigheder, var man gået så vidt, at oprette specielt uddannede "Jäger"enheder, der fortrinsvis kæmpede i skove og sumpe. Herfra sørgede man effektivt og hurtigt at få spredt de nyeste kamperfaringer til de øvrige infanterienheder. Metoden var at lade førere med fronterfaring indgå i et rotationssystem, hvor de videregav de nyeste erfaringer på rekrut-, befalingsmands- og officersskoler. Samlet var den tyske hær i slutningen af 1944 stadig en særdeles ubehagelig modstander - især i skov.

Den totale amerikanske overlegenhed i panser og artilleri kunne ikke udnyttes i skov - og slet ikke i en skov så tæt som Hürtgenwald. Tilmed lå skoven i et bjergrigt og stærkt kuperet område. Ikke just terrænformer der begunstiger en angriber. De fire uvirksomme døgn, hvor regimentet ikke havde fået ordrer på at gøre forberedelser til angrebet betød, at man ikke havde rekognosceret angrebsterrænet eller havde et klart billede af, hvor de tyske stillinger var. Først da angrebet var i gang, opdagede amerikanerne, at kortene var direkte fejlagtige og upræcise.

Angreb 2. november

Regimentets angrebsmål var en skovkant vest for landsbyen Hürtgen, hvorfra man kunne se op til byen. Angrebsmålet blev delt i to bataljonsmål, mål 1 til 1. bataljon, mål 2 til 3. bataljon. 2. bataljon skulle sikre regimentets venstre fløj og være reserve.

Angrebsmålene fremgår af skitsen til højre.

Regimentets tunge morterkompagni var fordelt mellem bataljonerne med en tung morterdeling pr. bataljon. På tilsvarende vis var dele af bataljonens tunge kompagni blevet fordelt mellem kompagnierne.

Hvert infanterikompani var således blevet forstærket med en 12,7 mm maskingeværsektion og en 81 mm mortersektion. Ingeniørenheder var tilgået kompagnierne for at kunne rydde miner og andre hindringer.

Angrebet startede med artilleriforberedelse over de formodede tyske stillinger fra kl. 0800 til kl. 0900. Udover 28. Infanteridivision eget artilleri (som skød 7.313 granater), støttede V. og VII. Korps.

I alt blev der brugt 34.000 granater til støtte for de tre regimenters angreb 2. november. Ammunitions-mængden er så enorm, at den kan være vanskelig at forholde sig til. Forestiller man sig ammunitionen læsset på datidens mest anvendte terrængående lastvogn, skulle der 500 lastvogne til at transportere ammunitionen, blot til denne ene dags angreb.

Kl. 0900 lettede artilleriilden, og infanteriet passerede udgangslinien. Nogle enheder gik i enkeltkolonne, andre i spredt orden. Indledningsvis blev angrebsstyrken kun mødt af spredt håndvåbenild, men de tyske artilleri - og morterobservatører kunne se angrebsstyrken, fra den forlod udgangslinien.

1. bataljon A-kompagni blev pludselig mødt af kraftig maskingeværild fra velslørede stillinger i skovkanten, mens kompagniet var i åbent terræn. Kompagniet måtte falde ned på stedet. Herefter begyndte 105 mm artillerigranater og 81 mm mortergranater at falde. Tyskerne havde observatører fremme i skovkanten. Da angrebsenhederne med stort besvær nåede ind i skoven, mødte de hård tysk modstand i den egentlige kamplinie, der lå et stykke fra skovkanten

Den amerikanske artilleriild havde systematisk sprængt trætoppene af. Mange steder dannede ituslåede træer en uigennemtrængelig barriere. Nedfaldne grene og væltede træer gjorde de tyske stillinger så godt som usynlige. De amerikanske skyttekæder kunne passere de tyske stillinger uden at ane det, hvorpå tyskerne dukkede frem og nedkæmpede amerikanerne bagfra. Fra østfronten vidste tyskerne, at artilleri i skov skal anvendes med måde og med omtanke under angreb, med mindre man ønsker at lægge flere hindringer for sig selv. Nu betalte de amerikanske infanterister for deres officerers manglende viden om skovkamp.

Den ødelagte skov, den korte sigt og unøjagtige kort var en dårlig kombination.

Sekondløjtnant T. Whitney, 1. bataljon B-kompagni: *"Kortene var så fejlagtige, at de viste skov, hvor der var åbent terræn... Vi troede, at vi var tæt på vores mål, men var ikke sikre, så vi gravede os ned. Senere fandt vi ud af, at vi var i A-kompagniets område. Skoven var så tæt, at man ikke kunne se andet end træer, og det var umuligt at genkende terrængenstande"*.

Major J.C. Ford Jr, chef for 1. bataljon: *"Hvis nogen fra menig og op til mig påstod, at han vidste, hvor vi var på noget tidspunkt, vil jeg sige, at han var en forbandet løgner"*.

Amerikansk infanteri under fremrykning, 2. november 1944
(Fra <http://www.olive-drab.com>)

Overlevende giver et billede af soldater, der ikke anede, hvor de var, men vedblev at tumle gennem den ødelagte skov.

3. bataljon forsøgte at skjule passagen af udgangslinien ved at udlægge røg med tunge morterer. Men tyskerne gengældte med artilleri, før udgangslinien kunne passeres. Flere granater landede direkte i L-kompagniets udgangsområde, hvor de sammenklumpede soldater ventede. De, som forsøgte at komme fremad, løb ind i den tyske krydsild fra maskingeværer og ild fra 81 mm morterer.

3. bataljon K-kompagni forsøgte at komme over det åbne terræn springvis på trods af fjendens beskydning. I det åbne terræn sårede en detonation en gruppefører og dræbte andre.

Mandskabet vurderede, at det var sikrere at bringe den sårede fremad end at forsøge at komme tilbage over det åbne terræn igen. På vejen fremad stødte de forreste grupper på et hidtil ukendt pigtrådshegn, der strakte sig på tværs af hele kompagniets front. Samtidig hermed blev kompagniet kraftigt beskydt med håndvåben. Først hér opdagede man, at den detonation, der havde såret gruppeføreren, stammede fra en mine. Kompagniet befandt sig i en næsten håbløs situation: mellem pigtråd og et minefelt, holdt nede af fjendens ild. I løbet af kort tid havde K-kompagniet tab på over 40 mand.

3. bataljons tunge kompagni så ikke passivt til. De tunge maskingeværer skød ind i skoven foran egne styrker. Morternerne skød på eget initiativ mod formodede mål, eller leverede ildstøtte ledet af enhederne der lå fastlåst i det åbne terræn. Men de amerikanske 81 mm granater, der ikke kunne forsinkes i detonationen, synes ikke at have den store virkning i den tætte, ituslåede skov, hvor artilleriilden tilmed havde gjort underskoven endnu tættere pga. knækkede træer og nedfaldne grene. Tyskernes tilsvarende 81 mm granater blev anvendt i åbent terræn, og her havde de en uhyggelig effekt overfor udækkede tropper. På trods af at amerikanerne i dagens løb brugte 140.000 skud til de tunge maskingeværer og over 900 lag til mortarsektionerne, var effekten af ilden mest af psykologisk karakter.

Situationen var nærmest håbløs for K-kompagniet. Tabene steg i dagens løb. Forsøg på at indsætte bataljonsreserven, I-kompagniet, mislykkedes, da kompagniet efter ca. 400 m fremrykning gik ind i endnu et minefelt, man heller ikke vidste noget om inden angrebet. Herefter blev I-kompagniet holdt nede af maskingeværild, morterild og ild fra snigskytter i træer. Senere dukkede tyske kampvogne op og beskydte fastlåste soldater. For soldaterne var situationen som helvede på jord. Først klokken 1530, da det begyndte at blive mørkt, efter seks timers mareridtslignende tilstand, kunne de få overlevende trækkes

tilbage til udgangsområdet, hvor de gravede sig ned.

Kun to af 1. bataljons kompagnier havde nået deres mål, men de blev fra tid til anden beskydt med artilleri, som havde voldsom effekt i skoven. Granatsplinter fra detonationerne i trætoppene slog næsten lodret ned i de nygravede og dermed ikke fuldt udbyggede skyttehuller. Samtidig infiltrerede tyske patruljer flittigt. Kompagnierne var nødsaget til at etablere kampstillinger med tyngde hele vejen rundt om målet. Udover fjenden var vejret en stor belastning. Nedbøren og skiftet mellem tø om dagen og frost om natten påvirkede i høj grad de gennemblødte soldater. Dertil kom den konstante psykiske belastning af skovkamp og de alvorlige praktiske problemer ved at kæmpe i et uvant kampmiljø. Samlet betød det, at kamptræthed og udmattelse indtrådte hurtigt.

Forsøg på angreb 3. november

1. bataljon holdt det vundne terræn, mens 3. bataljon genoptog angrebet: K-kompagni skulle blive syd for minefeltet og sikre derved regimentets højre fløj. L-kompagni og en deling fra I-kompagni skulle forsøge at omgå minefeltet ved at foretage en kompliceret manøvre med mange retningskift og tage gårsdagens angrebsmål. 2. bataljon var fortsat reserve.

Som sædvanligt skød det amerikanske artilleri fra kl. 0800 til kl. 0900. Som sædvanligt angreb infanteriet kl. 0900. Enhederne rykkede frem i tæt formation for ikke at komme væk fra hinanden. Ituslåede træer hæmmede fremrykningen. Hvor soldaterne ikke kunne mase sig igennem, måtte de zig-zagge over, under og forbi væltede træer og tætte grendynger. Udover, at fremrykningen var fysisk udmattende, vidste soldaterne, at fjenden pludseligt kunne dukke frem hvor som helst, udslette en hel infanterigruppe med en kort byge og derpå forsvinde igen i dette virvar af ødelagte træer. Amerikanerne støjede utroligt når de i samlet flok masede gennem skoven. Det gav tyskerne glimrende muligheder for at komme uhørt i stilling. Samlet har der været tale om en næsten grænseløs fysisk og psykisk belastning for amerikanerne.

Under fremrykningen var det vanskeligt at holde retning, formation og forbindelse. Kl. 1030, netop som den sidste del af bevægelsen mod angrebsmålet var begyndt, ankom en ordonnans (fordi radioforbindelsen svigtede i den tætte skov) med ordre om at angribe mod vest for at undsætte 1. bataljon. Det viste sig, at 1. bataljon var i fare for at blive løbet over ende. Reserven, 2. bataljon, kunne ikke indsættes, fordi den var bundet af tyske patruljer. Denne ordre om en 180 graders vending for 3. bataljons angrebsstyrke gjorde forvirringen og den modløse stemning komplet.

Det tyske angreb på 1. bataljon om i to bølger, hver med omkring to kompagnier. Den tyske angrebsstyrke var en bataljon (60% værdi) fra 156. Pansergrenaderregiment, der var kommet til som forstærkning i nattens løb. Angrebsstyrken fulgte så tæt på egen artilleriild, at de fik tab fra egen ild. Tyskerne vidste fra østfronten, at holdt de større afstand til egen artilleriild, ville de få langt større tab fra fjendens håndvåbenild.

Denne taktik gav amerikanerne et meget kort varsel, pludselig var tyskerne over dem. Tyskerne trængte rundt om og igennem de amerikanske linier. Det lykkedes tyskerne at tage chefen for 1. bataljon til fange. Det tyske angreb var støttet af fem kampvogne og selvkørende pjecer, der skød direkte skydning mod de amerikanske stillinger på kort afstand med altødelæggende effekt. Igen en erfaring fra østfronten, hvor russerne havde vist kampvognes effekt under skovkamp.

Men ingen vestallieret ville drømme om at indsætte kampvogne i skov.

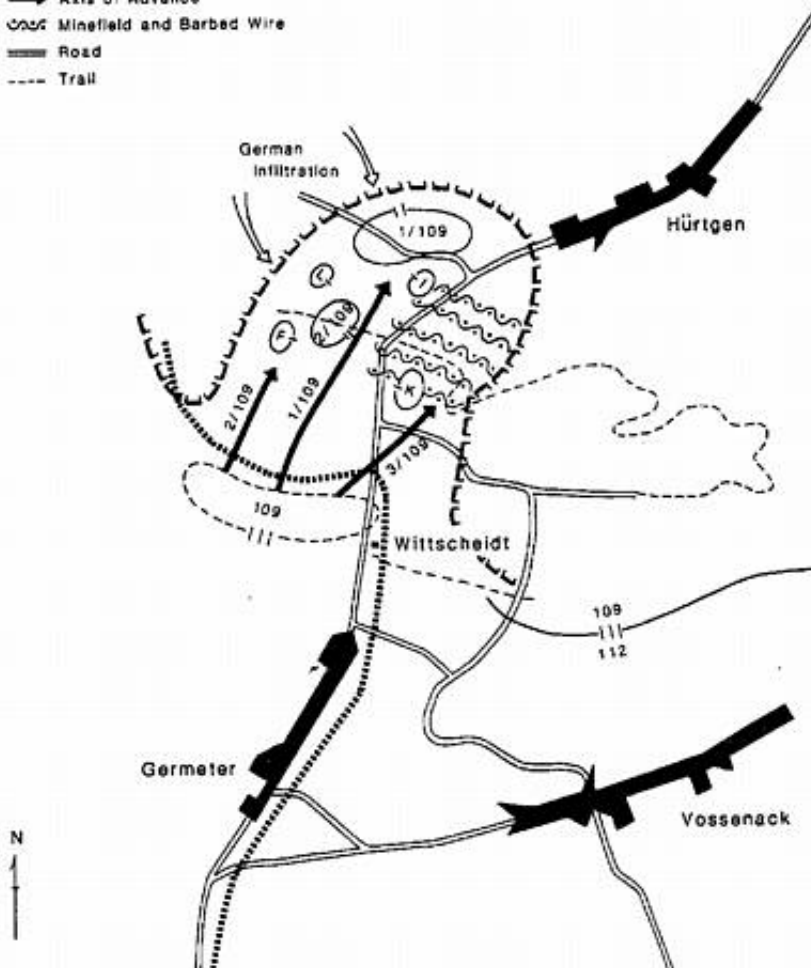
1. bataljon forsvarede sig kraftigt. Løjtnant Potter, stabskompagniet: "*Maskingeværerne åbnede først ild, da tyskerne var lige foran dem. På denne måde dræbte de langt flere end sædvanligt, da tyskerne ikke kunne se vore stillinger og gik lige ind i dem. Nogle faldt under to meter fra vore stillinger og maskingeværholdene måtte konstant flytte lig for at skaffe frit skud. Hele forløbet var meget skræmmende, da der var fjender foran os, bag os og på begge sider. Fjendens antal gjorde det umuligt at se, hvor han ville angribe*". En del tyder på, at tyskerne anvendte tunge morterer under dette angreb, selv om deres

ammunitionsmængde var særdeles knap.

Tunge mortarer var særdeles effektive i skov. Dels kunne granaterne forsinkes i detonationen, dvs. at granaten blev aktiveret ved kontakt med de første grene den mødte på sin bane nedad - detonationen indtraf (afhængig af skovens højde og tæthed) mellem træstammerne i få meters højde, dels kunne hver enkelt mortar ledes efter den finske "målebåndsmetode". Observatøren leder ilden via en felttelefon, hvor kablet er afmærket for hver 5 meter. Rulles kablet ud i en lige linie fra mortarstillingen, lægger observatøren blot antal meter udlagt kabel til den vurderede afstand frem til fjendens stillinger.

109th INFANTRY BATTLE AREA

- 109 Advance, evening, 3 Nov
- American Front Line, 1 Nov
- Axis of Advance
- ⊘ Minefield and Barbed Wire
- == Road
- - - Trail

Tyske kilder påpeger, at øvede observatører kunne placere de tunge mortargranater direkte i det ene skyttehul efter det andet. En så præcis ildledning kunne skabe panik hos fjenden [1](#).

Hen på eftermiddagen gravede 1. bataljon og undsætningsstyrken fra 3. bataljon sig ned, så stillingen kunne forsvares hele vejen rundt. Det tyske angreb var standset, men amerikanerne havde ikke vundet terræn. 2. bataljon havde fortsat rigeligt at gøre med at forsøge at standse de tyske patruljer, der infiltrerede.

Situationen for 109. Infanteriregiment om aftenen den 3. november fremgår af skitsen til højre.

Kampene 4. november

Det regnede hele natten mellem 3. og 4. november. Ved dag gry angreb tyskerne. Løjtnant Potter, stabskompagniet 1. bataljon: "Vi standsede dem kun, fordi vi blev i vore huller og lod dem komme ind på 20 - 25 meter, før vi åbnede ild. Vi dræbte mange, og det fik resten til at trække sig tilbage".

De tyske patruljer var et alvorligt problem. Løjtnant Potter: "*Jeg frygtede, at vi skulle blive omringet og afskåret, for de infiltrerede stadig bag vore stillinger, hvor de gav os store problemer. Holdene, som bar ammunition og forsyninger frem, kunne kun virke efter mørkefald. Hvis de prøvede i dagslys, døde for mange.*"

Tabene steg støt. F.eks. startede 1. bataljon B-kompagni slaget 2. november fuldtalligt med 6 officerer og 187 menige og befalingsmænd. Om eftermiddagen 4. november var kompagniet på 2 officerer og 72 menige og befalingsmænd, dvs. tab på næsten 62%.

Her bør man erindre, at enheder der har haft 15 - 20% tab straks bør tages ud af kampen og reorganiseres, medmindre man accepterer, at kampmoralen lider et langvarigt og alvorligt knæk.

Kampene 5. november

Tyskernes patruljeaktivitet var stadig intens. Flere gange nåede patruljerne ind i de amerikanske stillinger. Patruljerne benyttede sig af artilleri - og morterild til at overdøve eller støtte deres bevægelser. Ved daggry angreb tyskerne 2. bataljon i spredt orden støttet af to kampvogne. Angrebet varede en time, før tyskerne trak sig tilbage.

3. bataljon I og L-kompagni led svære tab, da et tysk angreb kl. 0900 blev afvist og fjenden forfulgt et stykke. Da amerikanerne kom tilbage til deres gamle stillinger efter at have været væk ca. 45 min, fandt de dem besat af tyske kamppatruljer. Tyskerne blev jaget ud, kun for at der 10 minutter efter igen faldt tysk artilleri over amerikanerne.

Forsøg på angreb 6. november

3. bataljon havde endnu ikke taget deres mål fra 2. november. Nu lå målet ca. 1.200 m væk, og veludbyggede tyske kampstillinger spærrede vejen. Det amerikanske artilleri åbnede vanen tro ild kl. 0800, og infanteriet rykkede ligeledes vanen tro frem kl. 0900. Efter kun 150 m blev 3. bataljon standset af tysk artilleri- og morterild.

Premierløjtnant E. Peer, 3. bataljon L-kompagni: "*Mens vi var væk, rykkede tyskerne ind i vore gamle stillinger. Vi måtte gøre omkring og jage dem ud. Det blev middag, før vi var sikre i vores huller igen*". Mens 3. bataljon forsøgte at angribe, pressede tyskerne fortsat 2. bataljon fra syd og vest.

Divisionen ønskede stadig, at regimentet skulle genoptage angrebene, men bataljonscheferne mente, at det

var umuligt. Først efter et møde mellem divisionschefen og regimentschefen blev angrebsplanerne afløst. 109. Infanteriregiment blev afløst 7. november om morgenen.

Tabene havde været skræmmende. Af en total styrke på 153 officerer og 3.049 menige og befalingsmænd, var mere end halvdelen faldet. Et kompagni bestod normalt af 6 officerer og 187 menige og befalingsmænd. Nu var F-kompagni på 3 officerer og 69 menige og befalingsmænd (63% tab), E-kompagni på 4 officerer og 47 menige og befalingsmænd (74% tab).

Hvorfor angribe ind i Hürtgenwald?

I bagklogskabens ulidelige lys, synes et angreb ind i et så uoverskueligt, uigennemtrængeligt og mandskabskrævende terræn nærmest tåbeligt. Skoven kunne have været omgået af mekaniserede styrker. Herefter kunne man i ro og mag have ventet på, at de indesluttede tyske styrker overgav sig, efterhånden som forsyningerne slap op. Men helt så enkelt har det ikke set ud for chefen for den amerikanske 1. Armé og chefen for VII Korps.

Begge chefer var bekymrede for at skulle omgå Hürtgenwald. De mente, at tyskerne herfra kunne true armeens højre flanke under den videre fremrykning ind i Tyskland. Korpschefen, som havde deltaget i 1. Verdenskrig, var overbevist om, at ligheden mellem Hürtgenwald og Forêt D'Argonne var slående. Forêt D'Argonne havde dengang givet tyskerne alvorlige problemer. Op til Marneslaget i 1914 havde tyskerne uden kamp trængt gennem hele Forêt D'Argonne, men en kortvarig tysk tilbagemænkning efter slaget gav franskmændene mulighed for atter at besætte en del af skoven. Herefter prøvede tyskerne uden held at jage franskmændene ud i de næste fire år.

Dengang lå det de militære planlæggere fjernt at omgå vanskeligt tilgængelige steder og derefter rense dem, når fjenden var blevet mør. Et angreb skulle efter de gældende begreber gennemføres som en lige og ubrudt linie.

I 1918 overtog det amerikanske ekspeditionskorps et ansvarsområde der omfattede Forêt D'Argonne. Under den store amerikanske Argonneoffensiv i 1918, måtte Forêt D'Argonne efter datidens gældende begreber renses, fordi tyskerne kunne true det amerikanske ekspeditionskorps venstre fløj.

Det hører til et af skæbnens puds, at den yngre stabsofficer, der i 1918 planlagde rensningen af Forêt D'Argonne, i 1944 skulle være korpschef for et korps, der nærmede sig en skov, som både i størrelse og uigennemtrængelighed mindede om Forêt D'Argonne. Med ét slag var den militære tankegang hos chefen tilbage på 1. Verdenskrigs niveau.

Rensningen af Hürtgenwald blev nærmest en besættelse for korpschefen. Hele fire gange blev der befalet

angreb ind i Hürtgenwald:

- 9. Infanteridivision 6 - 16. oktober
- 28. Infanteridivision 2 - 16. november
- Dele af 8. Infanteridivision og 5. Panserdivision november - januar 1944/45
- 78. Infanteridivision januar - februar 1945

Fra oktober 1944 til februar 1945 kostede kampene i Hürtgenwald omkring 23.000 amerikanske faldne. Ser man Hürtgenwald på et verdenskort med krigsskuepladserne i Nordafrika, Italien, Frankrig, Belgien, Tyskland og Fjernøsten, kan man slet ikke få øje på den uanseelige tyske skov. Men rent tabsmæssigt fylder skoven meget. Omkring 10% af de totale amerikanske tab i hele 2. Verdenskrig var i Hürtgenwald.

Efterspil

28. Infanteridivision indsats i perioden 2. - 16. november kostede mindst 6.184 amerikanske faldne. Efter indsatsen i Hürtgenwald blev den hårdt medtagne division flyttet til vestfrontens roligste sektor for at komme sig. Den "rolige" sektor var den del af Ardennerne, der lå lige i hovedaksen for den tyske Ardenneroffensiv en måned senere. Da kampene stilnede af i Ardennerne, var divisionen i praksis ophørt med at eksistere.

Hürtgenwald i dag

Hürtgenwald består stadig af tæt gran- og fyrreskov. Men den oprindelige bevoksning er enten skudt itu af den voldsomme artilleriild, er blevet til agerjord eller er fældet som følge af almindelig skovdrift. Derfor kan det være overordentligt vanskeligt at stedfæste udgangsområder, angrebsakser og angrebsmål. Men med kort i skala 1:25.000 som hjælpemiddel og ved grundigt at studere højdekurver og faste terrængenstande, kan det lade sig gøre. En del af skoven er genplantet, men ingen af parcellerne synes at være ældre end 30 år. Kun områdets talrige soldatergrave vidner om de voldsomme begivenheder der fandt sted her.

Kilder

1. Currey, Cecil B, *Follow me and die. The Destruction of an American Division in World War II.* New York 1984.
2. Lollesgaard & Winkler, *Hürtgen, november 1944*, Hærens Officersskole 1992.
3. *Truppenpraxis nr. 1* 1985.

Thorsten Lindhe
Fra Chakoten 2001/6

Noter:

1) Under et kursus på den tyske infanteriskole i 1995 deltog også en finsk officer. Han kunne oplyse, at trods ny teknologi med GPS og små bærbare skydedatamater, anvender den finske hær stadig "målebåndsmetoden" til ildledning af morterer i skov. Metoden er ubetinget den mest enkle og præcise.